

Eén Tweelingsëikenſtam, met driepaar ſtamlotsloten,
Eén afgehouden tronk, en vogelryk beneſt,
(Wier neb de voortyd tuigt, welks aanvang wordt genooten,)
Houdt thans haar' aandacht in beſpiegeling geveſt.
Twee Juffertjes, verzeld met tweepaar jonge Heeren,
Ziet zy, der ſtad ontgaan, in Alkmaars Tempe treên.
't Schynt of dees ſchoone dag wil onze vreugd vermeerden,
Zegt één van hen. Dees laan loopt regt naer Bloemaard heên,
Spreekt één der Juffertjes: wy zullen tot hem loopen.
Zy ſnellen ylings voort, de jonglings zagter aan.
Ja, koſten wy de kunſt der Poëzy nu koopen,
Als zuſjes bloem en palm, dan was myn wenſch voldaan.
Zo hoort de Dichtkunſt één der jongelingen ſpreken.
Men ziet haar, en vertoeft, en kent haar aan 't gewaad,
Te meer wyl één haar vaak ontmoette in Amſtels ſtrecken.
Recht tydig, zegt hy, myn Vriendin, zie 'k uw gelaad,
Uw kunſt wille ons dees dag een ZILVREN-Feeſtzang zingen,
Op de allerwaardigſten welke ons de Hemel geeft,
Onze Ouders, en den wenſch van Alkmaars ſtedelingen,
Den Burgervader KLOEK, die, met zyn WITTEN, leeft
Sints d'eerſten Huuwlyksdag juist vyfëntwintig jaaren.
Verſchoon myn vryheid, myn begeerte ſpreekt voor my,
Om onze vriendschaps wil, Wil uwe bede ſpaaren;
De vriendschap des geſlachts en de achting nog daarby

Die

Die ik den Burgerheer, met zyne Gemaalinne,
Eerbiedig toedraag, zyn my ſpooren tot myn pligt,
Om uw Heer Vader en het voorwerp zyner minne
Een Eere- en Zegenzang te wyden in gedicht.
Dus ſpreekt de Dichtkunſt: en de Juffertjes, herkomen
Met maagdepalm en mirth en levendig gebloemt,
Vervoegen zich hierby, van blydſchap ingenomen.
Dat uit onze allernaam onze Ouders zyn geroemd,
O Dichtkunſt! en begroet met ryke zegenwenſchen;
Wy ſnellen naer de ſtad en wachten u ten feeſt.
Zo roept de jeugd, en ſchynt de vrolykſte der menſchen:
Terwyl de Zangkunſt juicht met een verblyden geeſt.
Haar Dichtſtuk, uitgewrocht op parkament geſchreeven,
Brengetze, op het avondfeeſt, ter ZILVREN-Bruidlofszaal.
Haar wordt, door 't gaſtvryrecht, een plaats ten diſch gegeeven:
Elk zwygt en hoort, zy leeft met ongemaakte taal.

Deeze uchtend, toen ik vroeg in 't Alkmaarder oord
In 't netbeplante boſch, de zon zag glansryk ryzen,
Scheen 't my een voorſpel van de blymaar, ſtraks gehoord,
Des ZILVREN-Bruidlofs van een Echtpaar, waard te pryzen
Van vlek- en ſtedeling, van Alkmaar en de Zyp,
(Wier vreugd het pluimgedierte in 't groeizaam Hout voor-
Die hun Hoofdïngeland, op 't land met lier en pyp, (ſpelden)
Met vreugd begroeten en in zegeninge melden;